

Переклад українською мовою здійснюється за допомогою генетивних метафор та метафоричним словом, що має подібний характер образності.

Висновки. Метафоризація є одним із універсальних способів пізнання дійсності. Наукова метафора – поліфункціональне явище. Анатомічні терміни-метафори виступають важливим чинником розуміння національної специфіки мовного бачення навколишнього світу, пов'язані з культурою народу й відображають результати його пізнавальної діяльності.

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ АВТОРСЬКИХ НОВОТВОРІВ У ПОЕЗІЯХ СУЧАСНИХ ХАРКІВСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

Безкоровайна Д. О.

Науковий керівник: Ломака О. О.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

lomakaoleksandra@gmail.com

Вступ. Харківщина завжди була в мистецькому русі, відтак активно вирує і літературне життя: продовжують творити уже відомі письменники, проте з'являється й потужне молоде покоління з власною думкою і неповторним мовотворчим стилем.

Мета дослідження. Мовотворчість молодих харківських письменників дозволяє схарактеризувати та окреслити напрям розвитку сучасної літератури міста Харків.

Матеріали та методи. Матеріалами дослідження стали збірки поезій Антоніни Тимченко («Посаг»), Ярослава Скидана («Завтра буде...») та Олени Рудої («Тут була я»). Основні методи дослідження: описовий метод, метод компонентного і контекстного аналізу.

Результати дослідження. Оказіоналізми, або авторські новотвори – це унікальні слова, вигадані певним автором, які мають перспективу до входження в постійний ужиток. Варто сказати, що оказіоналізми у текстах молодих харківських письменників вживаються часто і презентують широкий діапазон емоційних оцінок. В ході нашого дослідження ми зафіксували новотвори, спродуковані за допомогою узуальних афіксів, а також із залучення

Яскравими зразками мовотворчості є оказіоналізми з формантами пів-, напів- (*В напівповному метровагоні по-чужому на себе дивитимусь [О. Руда]*). Цікаво, що для української мови прикметник «напівпорожній» є майже загальновживаним, що свідчить про певні ментальні та національно-культурні особливості значення, а от «напівповний» стає оказіональним.

Завдяки активному продукуванню новотворів вірш про весну Ярослава Скидана вирізняється з-поміж усіх інших у творчому доробку молодих харківських поетів. Автор вільно утворює субстантиви від однієї і тієї самої твірної основи весн-: (*Веснонце, веснонька, весниця/ погонить повинь веснову...*). Високий ступінь оказіональності одиниць внаслідок персоніфікації ніби «оживлює» пору року.

Оказіоналізми, створені шляхом конфіксації без-+-Ø-, без-+-j-, підкреслюють відсутність об'єкта, що став мотивувальним для відповідної ознаки. Цікавим з погляду семантичного та емоційно-експресивного наповнення є оказіоналізм *безтеб'я* (*Як для тебе мені явитися/ я змудилася в цьому безтеб'ї*) [А. Тимченко]. Хоча особові займенники переважно мають нульовий рівень експресивності, оказіоналізм *безтеб'я* глибоко й тонко

передає почуття ліричного героя, коли бракує когось, надзвичайно жаданого й омріяного, і розвивається до рівня всеохопного відчаю, в якому такий омріяний «ти» стає цілим всесвітом.

В ході нашого дослідження ми зафіксували також новотвори, спродуковані із залученням неuzuального матеріалу. Показовим є цикл громадянської лірики «У-країні» О. Рудої. Сама назва циклу в свою чергу є графічним (або графемним) okazіоналізмом, вона утворена з порушенням графічних норм унаслідок поєднання кирилиці й латинки. Така одиниця ніби абстрагує читача від конкретної назви, адже *x* та *y* переважно асоціюються з невідомим у рівнянні (тобто цикл присвячено невідомій країні), проте водночас дає чітку і зрозумілу вказівку на назву абсолютно реальної України.

Висновки. Констатуємо, що тексти молодих харківських письменників багаті на різноманітні тропи та художні прийоми, оскільки фіксуємо алюзії, ремінісценції, інтертекст, важливу роль у створенні яких відіграє okazіональне словотворення.

Важливо, що авторські okazіоналізми молодих харківських поетів є не самоціллю, прагненням бездумно погратися словом, а справжніми художніми образами, які не лише створюють неповторний авторський стиль, але також сприяють оформленню сучасного літературного портрета міста Харків.

СЕМАНТИКА СЛОВА «ЛЕГЕНДА» В УКРАЇНСЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ

Буссаула Ахмед

Науковий керівник: Ломака О. О.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

lomakaoleksandra@gmail.com

Вступ. У процесі оволодіння новою іноземною мовою студенти часто намагаються вибудувати асоціативні зв'язки на основі уже відомої інформації про слова. Можливість використати закріплені у пам'яті відомості, з одного боку, значно полегшує навчання, а з іншого – наштовхує на необхідність провести паралелі, усвідомити різницю між значеннями слів у різних мовах. Лексична одиниця «легенда» має довгу і складну історію у мовах

Мета дослідження. Виявлення спільних та відмінних рис у витлумаченні слова «легенда» в українській та англійській мовах, описати повноту визначень та семантичні відтінки.

Матеріали та методи. Матеріалами дослідження стали тлумачення слів у Одинадцятитомному «Словнику української мови» та Оксфордському словнику. Основні методи дослідження: описовий метод, методи зіставного та структурного аналізу.

Результати дослідження. В результаті аналізу тлумачень Одинадцятитомного «Словника української мови» та Оксфордського словника було визначено чимало подібних рис, а саме те, що в обох словниках на перше місце винесено позбавлене оцінності денотативне значення («*Народне сказання або оповідання про якісь події чи життя людей, оповите казковістю, фантастикою*» в СУМ і майже ідентичне «*A story from ancient times about people and events, that may or may not be true; this type of story*» в Оксфордському словнику). У кожному із пояснень більшою чи меншою мірою зберігається первісне значення, витлумачене в етимології слова – інформація, яку слід розпізнати, прочитати, і саме це можна вважати